

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Пословни број Гж. 2731/17
Дана 19.10.2017. године
Нови Сад

ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ
предато лично, поштом препоручено
обично дана _____ Рно _____
Примерака _____ прилога _____
ПРИМЉЕНО 27. 10. 2017
Таксирано са _____ дна. Без таксе
Минимал таксе од _____ динара
Број _____ 201 _____ Потпис
Врсту _____
У ИМЕ НАРОДА _____

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Бранке Бајић, председника већа, Весне Сладојевић и Јасмине Дивнић, чланова већа, у правној ствари **тужиоца Привредно друштво „Штампа систем“ д.о.о. Београд**, Булевар Милутина Миланковића 19, кога заступа пуномоћник Невена Веселиновић, адвокат у Београду, против **туженог Град Нови Сад**, Жарка Зрењанина 2, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 127/16 од 17.03.2017. године, у седници већа одржаној 19.10.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца **СЕ ОДБИЈА**, док се жалба туженог **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА**, па се пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број П. 127/16 од 17.03.2017. године **ПРЕИНАЧАВА** у делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што се тужени Град Нови Сад обавезује да тужиоцу Привредно друштво „Штампа систем“ д.о.о. Београд на првостепеном пресудом досуђен износ трошкова парничног поступка од 1.867.530,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана извршности ове пресуде (уместо од дана пресуђења), све у року од 15 дана под претњом извршења, док се у преосталом делу жалба туженог **ОДБИЈА** и првостепена пресуда у побијаном а непреиначеном усвајајућем и одбијајућем делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбијају се захтеви парничних странака за накнаду трошкова парничног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете у виду измакле добити исплати износ од 75.310.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.03.2017. године, као дана пресуђења до исплате, те да му на име накнаде материјалне штете због уклањања монтажних објеката-киоска исплати износ од укупно 3.395.794,36 динара, са законском затезном каматом и то: на износ од 1.852.251,36 динара од 12.12.2005. године до исплате, а на износ од 1.543.543,00 динара од 28.10.2016. године до исплате, све у року од 15 дана од дана правноснажности, под претњом принудног извршења. У делу којим је тражена законска затезна камата на досуђени износ главнице од 75.310.500,00 динара за период од 01.03.2013. године до 16.03.2017. године, као и у делу којим је на досуђени износ главнице од 3.395.794,36 динара тражена законска затезна камата за период од 16.11.2005. године до 11.12.2005. године, односно до 27.10.2016. године, тужбени захтев је одбијен, као и

приговор туженог ради пребијања од 01.02.2017. године. Обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 1.867.530,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио благовремену жалбу због погрешне примене материјалног права, погрешно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка, па је предложио да овај суд преиначи првостепену пресуду у ставовима 3 и 5 изреке, тако што ће у целости усвојити тужбени захтев, као и да преиначи одлуку о трошковима поступка.

Жалба тужиоца није основана.

Против наведене пресуде тужени је изјавио благовремену жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, па је предложио да овај суд изјављену жалбу усвоји и првостепену пресуду преиначи тако што ће у целости одбити тужбени захтев или тако што ће ожалбену пресуду укинути и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба туженог је делимично основана.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалбама парничних странака, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП и на правилну примену материјалног права, сходно овлашћењима из одредбе члана 386 став 3 ЗПП, Апелациони суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, изузев у делу законске затезне камате која је тужиоцу досуђена на трошкове парничног поступка.

У току првостепеног поступка од релевантних чињеница је утврђено да је решењем Града Новог Сада, Градске управе за комуналне послове број III-352-2736/04 од 25.04.2005. године, овде тужиоцу одобрено продужење важење одобрења за коришћење локација за киоск у Новом Саду и насељеним местима, са основном наменом за продају штампе и дувана, које тужилац, односно његов правни претходник користи по Уговору о пословној сарадњи закљученом са „Дневник-Холдинг“ 26.06.2000. године, са „Форум Пласман“ 27.12.1999. године, са ДД „Дуван“ 14.12.1998. године и ДП „Народна лутрија“ 08.05.2003. године, на локацијама наведеним под редним бројем 1 – 101. Тим решењем је одлучено да одобрење важи од 01.01. – 30.06.2005. године. Наведено решење је укинато решењем Градског већа Града Новог Сада број II-020-4/2005-9 од 13.06.2005. године. Окружни суд у Новом Саду је дана 28.12.2005. године усвојио тужбу тужиоца у управном спору и поништио решење Градског већа од 13.06.2005. године, након чега је, до 2010. године, Градско веће више пута доносило исту одлуку која је поништавана од стране Окружног суда у Новом Саду, да би коначно Управни суд у Београду, пресудом пословни број У-15263/10 (2008) од 14.10.2010. године, уважио тужбу овде тужиоца и поништио решење Градског већа Града Новог Сада број II-020-6/2008-31 од 19.03.2008. године, након чега првостепени орган није доносио ново решење. Самим тим, решење Града Новог Сада, Градске управе за комуналне послове, број III-352-2736/04 од 25.04.2005. године, којим је тужиоцу било одобрено продужење важење одобрења за коришћење локација за киоск у Новом Саду у насељеним местима Града Новог Сада остало је на снази.

Након доношења решења Градског већа од 13.06.2005. године, дана 17.07.2005. године био је расписан Конкурс за доделу локација за привремено постављање киоска и барака на територији Града Новог Сада заједно са табелом 1, коју је чинио преглед локација

за које су издата решења за коришћење до 30.06.2005. године и табелом 2 коју је чинио преглед локација за које нису издата решења о коришћењу до 30.06.2005. године. Према садржини текста тог конкурса, право учешћа на истом имала сва правна и физичка лица, уз услов за подношење пријаве на конкурс за доделу највише до једне четвртине (1/4) локације за које се Конкурс расписује. Једна четвртина локације рачунала се посебно за локације наведене у табели број 1 (343 локације, а након исправке 344 локације), а посебно за локације наведене у табели 2 (102 локације). Према садржини наведеног конкурса, имаоци одобрења за привремено постављање киоска, односно барака нису имали обавезу давања понуде ренте и имали су апсолутно право првенства за доделу локације, за које коју су имали одобрење за коришћење до 30.06.2005. године, а што је био у складу са чланом 58 Одлуке о привременом постављању монтажних и других објеката на јавним површинама ("Службени лист Града Новог Сада", број 23/2005) која је ступила на снагу 08.07.2005. године.

Правни претходник тужиоца ДОО "Штампа комерц" је поднео пријаву на конкурс од 17.07.2005. године на укупно 84 локације наведених у табели број 2 "Преглед локација за привремено постављање киоска односно барака на територији Града Новог Сада, за која нису издата решења за коришћење до 30.06.2005. године", међутим, његова пријава није разматрана, јер је понуђач конкурисао на укупно 84 локације, што је било више од ¼ од укупног броја локација наведених у табели број 2, а што је комисија записнички констатовала.

У току 2005. године код правног претходника тужиоца у Новом Саду је пословало у просеку 124 киоска. У 2006. години је пословало просечно 50 киоска или мање 74 киоска у односу на 2005. годину, а разлика у односу на 97 по решењу одузетих киоска потиче из разлога што је дошло до промене локације киоска, са угашених на друге локације. Како у спорном периоду није вођено књиговодство по пословним јединицама, анализа пословања по пословним јединицама извршена је према подацима из Биланса успеха за 2012. годину, током које године је тужилац пословао са 549 киоска од чега су 49 киоска у Новом Саду. Обрачун изгубљене добити по критеријумима вештачења на дан вештачења 01.03.2013 године (непромењен и на дан 21.02.2017. године када је вештак саслушан) би био следећи:

- изгубљена добит: 9.973.550,00 динара
- број киоска у раду: 49
- изгубљена добит по киоску: 203.541,80 динара
- изгубљена добит за 74 киоска: 15.062.100,00 динара, тако да укупно изгубљена добит за период од 2006 - 2010. године износи 75 310.500,00 динара.

По сазнању да је решењем Градског већа Града Новог Сада број II-020-4/2005-9 од 13.06.2005. године укинута одобрење за постављање киоска дато Штампа комерц ДОО решењем Градске управе за комуналне послове број III-352-2736/04 од 25.04.2005. године, те закључујући да је престао да постоји правни основ за постављање киоска на локацијама у Новом Саду које су до тада коришћене од стране Штампа комерц ДОО, Градска управа за инспекцијске послове, Област комуналне инспекције покренула је по службеној дужности управни поступак који се водио под бројем XIV-355-1/2005-2945, у ком поступку је дана 07.10.2005. године донето решење број XIV-355-1/2005-2945 којим је наложено Штампа комерц ДОО уклањање 97 бесправно постављених киоска.

У спроведеном поступку принудног извршења, уклањањем киоска Штампа комерц Београд ПЈ Нови Сад, у периоду од 13.10.2005. до 16.11.2005. године, путем ЈКП „Стана“ из Новог Сада, а сходно уговору о поверавању радова на спровођењу принудног извршења од 18.04.2005. године, принудно је уклоњено 6 киоска о чему је сачињен записник Градске праве за инспекцијске послове, Област комуналне инспекције, Одсек комуналне инспекције број XIV-355-1/05 од 09.11.2005. године о извршеном прегледу уклоњених киоска у Новом Саду Темеринска бб. Од 96 локација за постављање киоска, ДОО „Штампа комерц“ је у

међувремену прибавила одобрење за постављање 7 киоска, те је сама уклонила 10 киоска, док киоск који је био обухваћен решењем о уклањању и закључком о дозволи извршења а налази се у Футогу у улици Уроша Предића број 37 и 39-Д-3/2002 није уклањан, јер се радило о зиданом објекту. Дана 12.12.2005. године Штампa комерц је на име трошкова принудног извршења по решењу број XIV-355-1/05-2945 Градским органима управе Н. Сад уплатила износ од 1.852.251,36 динара, док је за уклањање 10 киоска, користећи сопствену техничку оперативу и људство, тужилац имао трошкове од 1.543.543,00 динара.

Наведено, правилно и потпуно чињенично стање, првостепени суд је утврдио на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине, као и на основу резултата целокупног поступка, без икаквих нејасноћа и противречности, јасно образлажући како поступак оцене доказа, тако и своју одлуку о тужбеном захтеву, дајући јасне, потпуне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, без икаквих противречности о битним чињеницама, као и без икаквих противречности између тих чињеница и онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима саслушаних лица и садржине поднесака.

Са тим у вези, неосновано тужени у жалби истиче да првостепени суд није требао да оцени налаз и мишљење вештака Јована Драгаша, сматрајући да је исти заснован на месним приликама у Новом Саду, док тужилац у конкретном случају потражује изгубљену добит целог привредног друштва. Вештак Јован Драгаш одређен је за вештака у овој правној ствари решењем првостепеног суда пословни број П. 201/11 од 09.07.2012. године, када је одређено да је задатак вештака да утврди и искаже висину штете у виду измакле добити тужиоца у периоду од 2005 – 2010. године због некоришћења 101 киоска утврђеног решењем Града Новог Сада од 25.04.2005. године, а имајући у виду месне прилике у Новом Саду. Наведено решење достављено је заступнику туженог 11.07.2012. године, али он на наведено решење у целини, па и на формулисани задатак вештака, није имао никаквих примедба, да би прве примедбе на задатак вештака и утврђивање висине штете спрам месних прилика важећих у Новом Саду изнео тек у поднеску од 01.02.2017. године, дакле готово пет година касније, што несумњиво указује на то да је тужени преклудирани са могућношћу изношења примедба на сам задатак вештака (не и на израђени налаз и мишљење). Међутим, чак и када би узели у обзир те примедбе пуномоћника туженог, вештак Јован Драгаш је на рочишту одржаном 21.02.2017. године врло јасно одговорио на њих, наводећи да се пословање у Новом Саду и Београду не може упоређивати са осталим градовима у Србији, истовремено указујући и да је изостао задатак вештаку усмерен на утврђивање изгубљене добити тужиоца на нивоу целе државе у спорном периоду.

Осим наведеног, тужени је у току првостепеног поступка истицао и друге примедбе на израђени налаз и мишљење вештака Јована Драгаша, пре свега оне које се тичу тога да је висина изгубљене добити заснована на подацима о пословању из 2012. године, иако је спорни период у коме је она настала 2005. – 2010. година, али је именовани вештак врло јасно одговорио на наведене примедбе, детаљно образлажући разлоге због којих је обрачун извршио на описан начин, истовремено указујући на утицај тако извршеног обрачуна на висину потраживања тужиоца, односно да пословање у 2012. години није могло бити боље од пословања киоска у периоду од 2005. – 2008. године, због кризе и пада зарада након наступања кризе 2008. године. У описаној ситуацији, када је вештак изричито и свеобухватно одговорио на све примедбе туженог, правилно је становиште првостепеног суда да није постојала како потреба, тако и оправдани разлог, за одређивање контролног вештачења, како то неосновано указује тужени.

Надаље, неосновано тужени жалбом оспорава законитост и правилност налаза и мишљења вештака Зоран Сандића наводима да именовани вештак није узео у обзир документацију која се налази код туженог – Градске управе за инспекцијске послове Града Новог Сада, имајући у виду да је именовани вештак уредно позвао туженог да присуствује

вештачењу, али да се тужени на наведени позив није одазвао, нити је доставио вештаку документацију коју је сматрао релевантном и потребном за израду свеобухватног налаза и мишљења, а ту документацију није доставио ни у даљем току поступка, како би омогућио вештаку да се на њу изјасни. Осим тога, вештак Зоран Сандић је приликом израде налаза и мишљења делом имао у виду и део спорне документације, будући да је у доказе са вештачења уврстио и решење Градске управе за инспекцијске послове, Област комуналне инспекције, број XIV-355-1/2005-2945 од 12.10.2005. године, као и записник Градске управе за инспекцијске послове, Област комуналне инспекције, Одсек комуналне инспекције, број XIV-355-1/05 од 09.11.2005. године, који акти су донети управо у оним предметима које је тужени сматрао релевантним за израду налаза и мишљење вештака Зорана Сандића.

Непостојање потребе за одређивањем контролног вештачења на околност висине трошкова тужиоца због премештања киоска који су предмет овог поступка произлази и из одговора који је вештак Зоран Сандић дао на примедбе туженог, када је именовани вештак истакао да се у поменутим списима туженог (које тужени није доставио до закључења главне расправе, иако се на њих позива) не могу налазити подаци и докази који се тичу висине трошкова које је имала противна страна, што је потпуно прихватљиво и овом суду, будући да тужиоцу на име накнаде штете припада стварни износ за који је његова имовина умањена по основу давања за уклањање киоска, што се, како то вештак правилно и наводи, може утврдити на основу извода из банке по ком је извршено плаћање од стране тужиоца. Све наведено искључује потребу за одређивањем контролног вештачења на те околности, а супротне жалбене наводе туженог чини без основа.

Супротно жалбеним наводима туженог, правилно је становиште првостепеног суда да је тужилац, који свој захтев заснива на праву на накнаду штете од туженог, доказао постојање узрочно – последичне везе између поништавања решења Градске управе за комуналне послове број III-352-2736/04 од 25.04.2005. године и начина и услова под којима је конкурисао на Конкурс за доделу локација за привремено постављање киоска и барака на територији Града Новог Сада расписан 17.07.2005. године. Наиме, како то произлази из утврђеног чињеничног стања, тужилац би, да није било незаконите одлуке туженог од 13.06.2005. године којим је укинута решење од 25.04.2005. године, којим је овде тужиоцу одобрено продужење важење одобрења за коришћење 101 локације за киоск у Новом Саду и насељеним местима са важењем до 30.06.2005. године, имао апсолутно право првенства на доделу локација по конкурсном расписаном 17.07.2005. године, и то за локације за које је тужилац имао одобрење за коришћење до 30.06.2005. године, а које су, услед незаконите одлуке туженог од 13.06.2005. године, у конкурсним биле сврстане у табелу 2. У одсуству решења од 13.06.2005. године, тужилац би у време предметног конкурса, имао одобрење за привремено коришћење локација до 30.06.2005. године, те би 84 локације на које је претендовао, по редовном току ствари, а имајући у виду услове и критеријуме конкурса, биле сврстане у табелу 1 - „Преглед локација за привремено постављање киоска, односно барака на територији Града Новог Сада, за које су издата решења за коришћење до 30. јуна 2005. године“, а не у табелу 2 - „Преглед локација за привремено постављање киоска, односно барака на територији Града Новог Сада, за које нису издата решења за коришћење до 30. јуна 2005. године“, у коју су на крају сврстане и на које је тужилац био принуђен да конкурише, будући да у том тренутку није имао одобрење за привремено коришћење локација до 30.06.2005. године, јер му је исто укинута одлуком туженог од 13.06.2005. године. У том случају, табела 1 би, уколико се наведено разматра са позиције 84 локација на које је тужилац фактички конкурисао, обухватала 428 локација (344+84), па би 84 локације у односу на укупан број локација обухваћених табелом 1 представљале мање од ¼ локација. Следом изложеног, у описаној ситуацији тужилац би имао како одобрење за коришћење до 30.06.2005. године, тако и све услове да његова пријава по редовном току ствари буде разматрана, јер би у њој било испоштовано ограничење подношења понуда до ¼ локација, нарочито имајући у виду да његова пријава није имала било какве формалне или друге недостатке, те да иста није била непотпуна, што потврђује и сам записник комисије.

Имајући у виду све наведено, правилан је закључак првостепеног суда да је незаконитим решењем Градског већа од 13.06.2005. године које је поништено пресудом Округног суда у Новом Саду пословни број У-281/05 од 28.12.2005. године, као и касније донетим, такође незаконитим решењима Градског већа којима је укидано решење од 25.04.2005. године (последње донето 19.03.2008. године, а поништено пресудом Управног суда пословни број 5 У-15263/2010 (2008) од 14.10.2010. године, након чега првостепени орган није доносио ново решење), тужилац онемогућен да оствари право апсолутног првенства на доделу 84 локације које је користио од 1998. године и за које је поседовао валидно одобрење надлежног органа за коришћење до 30.06.2005. године, због чега је радњом туженог претрпео штету у виду измакле користи и то у периоду од 2005. до 2010. године имајући у виду да је конкурс расписан током 2005. године, а да је предвиђени рок коришћења локација пет година.

На супротан закључак не наводи ни чињеница да тужилац, након одлуке конкурсне комисије да његова понуда не буде разматрана, није поднео приговор Градском већу туженог на поступак конкурсне комисије, нити је покренуо други поступак ради поништаја одлуке те комисије. Наиме, свако лице, физичко или правно, које сматра да су његова субјективна права угрожена има могућност да самостално бира начин на који ће остварити правну заштиту тих права. Тужилац се, у конкретном случају, определио да то учини подношењем тужбе у управном спору, оспоравајући решење Градског већа Града Новог Сада број II-020-4/2005-9 од 13.06.2005. године, чиме је јасно испољио намеру да наведено решење уклони из правног поретка, са свим његовим последицама, укључујући и оне које је то решење произвело по Конкурс за доделу локација за привремено постављање киоска и барака на територији Града Новог Сада, а нарочито на распоред локација у табелама 1 и 2 садржаним у том конкурсу.

Надаље, неосновано тужени у жалби истиче да тужиоцу не припадају трошкови уклањања киоска у његовом власништву, сматрајући да је трошкове уклањања тих киоска сносила надлежна инспекција, будући да из утврђеног чињеничног стања произлази да су киосци делом заиста уклоњени радњама инспекције, али да је коначне трошкове предузимања тих радњи сносио тужилац, који је, како би му било омогућено да преузме своје киоске, органима тужене на име трошкова принудног извршења, а управо ради уклањања киоска, уплатио износ од 1.852.251,36 динара. Имајући у виду наведено, као и то да је тужилац сам, о свом трошку, уклонио 10 киоска, те да су трошкови уклањања тих киоска у износу од 1.543.543,00 динара на несумњив начин утврђени вештачењем путем вештака Зорана Сандића, правилно је становиште првостепеног суда да тужиоцу припадају трошкови уклањања киоска.

Супротно жалбеном указивању тужиоца, правилно му је првостепени суд на износ накнаде штете у виду измакле добити досудио законску затезну камату почев од 17.03.2017. године, као дана пресуђења, а на износ од накнаде материјалне штете на име уклањања киоска почев од 12.12.2005. године, односно почев од 28.10.2015. године, при чему у описаном поступању првостепеног суда нема било каквих противречности и нејасноћа. У ситуацији када се, сходно одредби члана 189 став 2 ЗОО, висина накнаде штете одређује према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја кад закон наређује што друго, те када је новчани износ накнаде материјалне штете у виду измакле добити утврђен вештачењем извршеним 01.03.2013. године, дакле четири године пре пресуђења, а тужилац није предложио извођење доказа новим вештачењем како би се висина штете утврдила у време пресуђења, односно у разумном року до пресуђења, овај суд тужиоцу није могао досудити камату од 01.03.2013. године, јер наведени датум свакако не одговара моменту пресуђења, већ само од дана пресуђења, 17.03.2017. године. У погледу дела накнаде материјалне штете на име уклањања киоска, висина те штете у износу од 1.543.543,00 динара утврђена је у налазу и мишљењу сачињеном 28.10.2016. године, дакле мање од шест месеци пре пресуђења, што се несумњиво може сматрати разумним роком од пресуђења, па

је тужиоцу правилно досуђена камата на тај износ од наведеног датума. Са друге стране, имовина тужиоца је, 12.12.2005. године, када је туженом исплатио износ од 1.852.251,36 динара на име трошкова извршења, фактички умањена за наведени износ, услед чега је са тим даном доспела обавеза туженог на накнаду штете, а у складу са одредбом члана 186 ЗОО, па тужиоцу од тог момента и припада законска затезна камата, како то правилно налази и првостепени суд.

Нису основани ни жалбени наводи тужиоца којима се указује да му припадају трошкови приступа на рочишта која су одлагана на сагласан предлог парничних странака, имајући у виду да је у тим случајевима иницијатива за одлагање рочишта потекла од обе парничне странке, те да је тужилац испољио сагласну вољу да се рочиште одложи, услед чега не би било оправдано да трошкови приступа на тако одложена рочишта падну на терет туженог, будући да он није скривио наведена одлагања рочишта.

Разматрајући, а у оквиру жалбених навода туженог, правилност примене материјалног права у одлуци о законској затезној камати на трошкове поступка, Апелациони суд је нашао да (у складу са ставом Уставног суда РС исказаном у одлукама Уж 9130/13 од 19.11.2015. године и Уж 8064/2015 од 20.09.2017. године), тужиоцу припада право на исплату законске затезне камате на трошкове поступка у смислу члана 277 став 1 ЗОО. Међутим, тужени, као дужник, у смислу члана 324 ЗОО пада у доцњу тек када одлука о парничним трошковима постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно испуњење, односно, када одлука постане извршна, па је одлука о трошковима преиначена на начин ближе означен у изреци ове пресуде.

Будући да тужилац није успео са изјављеном жалбом, док је тужени успео само у делу одлуке о трошковима поступка, што представља незнатни део поводом ког нису настали посебни трошкови у смислу одредбе члана 153 став 3 ЗПП, овај суд је одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Сходно свему изложеном овај суд је, применом одредаба члана 390 и 401 тачка 3 ЗПП, одлучио као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Бранка Бајић, с. р.

Зтр.